SORIN CERIN

ILUZIA AMINTIRII

- Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Iluzia amintirii – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Iluzia amintirii : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-120-2

821.135.1

* * *

© Editura Estfalia București
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii și autorului. Orice reproducere, totală sau parţială a conţinutului acestei lucrări fără acordul scris al editorului sau al autorului este ilicită şi se pedepsește conform Legii dreptului de autor sau folosirea integrală sau parțială a conţinutului acestei lucrări fără trimiterea la sursă constituie contrafacere și este interzisă.

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-120-2

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN – ILUZIA AMINTIRII
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – ILUZIA AMINTIRII
-Poeme filosofice-

1) Sărutul Iluziilor Fericirii

Să nu-mi spui că Fericirea,
ne va uita vreodată frustrarea,
răsărită în zorii Inimilor,
care nu pot înțelege,
niciodată,
esența Timpului,
care-și șterge sudoarea Clipelor,
peste frunțile Cuvintelor,
Facerii unei Lumi,
numai a noastre,
spălându-le înțelesurile,
până se pierd,
în Prafurile Uitării,
prin care zac,
Iluziile Amintirilor,
care ne hrănesc,
Moartea din noi.

2) Trenul Privirilor pierdute

Aș putea vreodată înțelege,
rostul Zâmbetului,
decăzut,
în adâncurile Inimii,

Iluziilor Morții?,
care nu mai bate,
pentru Eternitatea Regăsirii,
Străinului din noi,
ce ne-a părăsit,
Destinul,
Iluziilor unor Amintiri,
în gara fără nume,
a trenului Privirilor pierdute,
ale căror merite,
nu le-am mai întâlnit niciodată,
în povestea scrisă,
de Dumnezeul Creației Nimănui,
care-ar fi vrut să ne vândă din belșug,
Iluziile Fericirii,
izgonite dintr-un Paradis,
devenit deodată,
atât de neîncăpător,
încât a fost nevoit să se extindă,
și pe teritoriul Infernului,
din noi înșine.

3) Ora Întâlnirii noastre

Care Icoană,
ne-ar mai putea învăța să ne ucidem,
Clipele?,
despărțindu-ne,

de Iluziile Amintirii,
din care ne făuream Izvorul Sângelui,
de a fi,
Străbunii Nemuririi,
pe care o nășteam,
alungându-ne Moartea din Priviri,
pentru totdeauna,
spre a ne însufleți țărâna,
din Speranțele Venelor,
Destinelor noastre,
sparte și părăsite,
în Cimitirul cioburilor de Gânduri,
pe care încercam să-l ocolim,
pe roata unui Timp,
sătul de lacrimile Dorințelor,
pe care era obligat,
să le îngroape de fiecare dată,
la fel de singur,
precum îi era,
ora întâlnirii noastre.

4) Încercănându-ne Viitorul

Lasă-mi Ziua,
să ne spele Iluziile Amintirilor murdare,
de atâtea Promisiuni,
din care,
nici unul dintre Punctele Cardinale,

ale Iluziilor Fericirii,
atâtea câte mai rămaseră,
să ne hrănim Deșertăciunea,
nu reușea,
să iasă,
sfidând noroiul,
în care-și împotmolea,
Speranțele,
de a ne făuri Eternitatea,
florii Sufletului,
pe care să o rupem,
doar atunci când,
coșurile Viselor,
se vor ofili,
încercănându-ne Viitorul.

5) Printre Ridurile Deșertăciunii

Orizonturi prefăcute,
se sting în brațele Trecutului,
ce pare a ne fi uitat,
îmbrățișarea Timpului,
pe care am alungat-o,
la masa Întâlnirii,
care ne-a hrănit Zbuciumul Sufletelor,
cu Nemurirea,
Sângelui unor Zori,
pe care începusem să-i respirăm,

neștiind nimic de Ziua Lacrimilor,
unor Clipe,
care ne vor ploua,
cu ruguri aprinse de rouă,
în adâncurile,
Destinelor,
care le vor stinge,
orice Speranțe,
iar din tăciunii Iluziilor Amintirilor,
Uitarea să-și facă,
plapumă de Dor,
pentru nopțile reci și singure care se vor scurge,
printre Ridurile Deșertăciunii,
care ne-au dat viață.

6) În căutarea Apei Iluziilor Fericirii

Nici nu mă pot uita,
la fața Sufletului Lumii,
atât este de defrișată,
de propriile Iluzii ale Amintirii,
încât a devenit un Deșert de Vise,
în căutarea Apei Iluziilor Fericirii,
ale căror izvoare de Speranțe au secat,
în praful stelar de Întrebări,
pe care mi le rostesc mereu,
de câte ori sunt călcat,
de pașii Orizontului Luminii Divine,
din Privirea Infinitului.

7) Suprapreț

Ferecat cu lanțurile Speranței,
încerc să-ți ating țărmul Viselor,
spre care am navigat,
însoțit de desfrâul Iluziilor Morții,
care m-au judecat de fiecare dată,
când am încercat,
să evadez din propria Iluzie a Amintirii,
pe care am plătit-o la suprapreț,
Suferinței,
pentru a fi lăsat să acostez,
în Eternitatea Clipei.

8) Eram vânduți

Oare Stelele Lacrimilor,
se simt mai vinovate,
atunci când cad,
viscolind,
peste ridurile ascunse ale Iluziilor Amintirii,
care și acum plâng,
după surâsul Luminii Divine,
pe care am cuprins-o,
în pumnii Nemuririi,
Iubind,

până când,
am devenit Icoana Adevărului,
la care ni se ruga Viitorul,
neștiind că va trebui să îngenuncheze,
înaintea Trecutului,
la care eram vânduți,
de dinainte de a ne naște,
de către Păcatul Originar,
al Iluziilor Morții.

9) Alintată de Vântul Uitării

Iarbă de Dor,
alintată de Vântul Uitării,
cu apelativul Moarte,
mai reușești să termini toți Zorii,
care-și lasă lacrimile pline de rouă,
peste Iluzia Amintirii Cuvântului Facerii?,
care a rostit un singur Destin,
pentru Privirea,
în care ni se pierd,
Ochii de Apă ai Iluziilor Morții,
răsfirând valurile Zilei,
în pletele prelungi și trecătoare,
ale unui Suspin,
a cărui inimă încearcă să mai bată,
Adevărul,
care insultă,
Deșertăciunea.

10) Stelele Căzătoare ale Destinelor

Pentru ce n-aș reuși,
să-mi îngrop Fericirea,
pe rândul Deșertăciunilor,
din Cimitirul Iubirilor,
care n-aveau dreptul să moară,
Niciodată?,
însoțind,
Stelele Căzătoare ale Destinelor,
ale căror Scrisori de Priviri,
n-aveau plicuri,
pe care să scrie o adresă,
anume,
cu numele noastre,
de pe strada Împlinirii,
fiind rupte,
în Zorii însângerați,
rătăciți,
prin Rafturile prăfuite ale unor,
Iluzii de Amintiri,
care nu și-au cunoscut,
vreodată,
părinții,
cu nume de Iubire.

11) Iluzia Amintirii

Câte Zile să fi numărat,
Existența Iluziei Amintirii tale,
încât și-a făurit,
Coroana de Stele Căzătoare,
pe care s-au născut,
Clipele Iluziilor Morții,
din răsăritul Destinului nostru,
pe care nu putem să-l părăsim,
niciodată,
dincolo de noi înșine,
unde am fi întâlnit Iubirea,
înveșmântată în Iluzia Fericirii,
pe care am fi spălat-o,
cu Moartea din noi,
dăruind-i Viață veșnică.

12) Pe fruntea Părăsită

Încă mai aștept,
pe Fruntea părăsită,
a Ridurilor pline de Neliniști,
ale Zorilor,
care încep să usuce Îmbrățișările,
unui alt Timp,

căruia,
nici o Iluzie a vreunei Fericiri,
nu-i mai înțelegea,
trecerea spre un Deșert,
pe care nu-l mai puteam traversa,
ocolindu-ne Ochii Destinului,
uscați,
de lacrimile pline de Iluziile Amintirilor,
pe care nici o Noapte a Sângelui,
oricât ar fi devenit de rece,
nu mai reușea,
să trezească,
Strămoșii de dincolo de Timp,
ai Nașterilor noastre,
care ne-au fost dăruite,
spre a ne bucura,
de Iluziile Vieții și ale Morții.

13) Rănindu-mi Lacrima

Câte frunze ruginite,
îmi datorează Pașii Viselor,
care-mi cad,
lovindu-mi Trupul,
Speranțelor,
de Icoana Privirilor,
la care am îngenuncheat,
decapitându-mi Viitorul,

atât de plin de Trecut,
pe care-l duc și azi,
pe muntele unui Mântuitor,
ce mi-a devenit,
Crucea Sufletului,
Rănindu-mi Lacrima,
pe care m-a răstignit,
Iluzia Amintirii,
devenită o religie,
pierdută în Nemurirea,
Cuvântului,
pe care Dumnezeu,
l-a vrut a fi,
Adevărul Absolut,
al Iluziei Fericirii.

14) Pe gardurile de Spini

Vina Existenței,
ne-a aruncat,
cu undița Iluziilor Vieții,
în Lumea Uitării,
pe care nu o vom înțelege vreodată,
stând pe gardurile de Spini,
pe care ne înțepăm,
Speranțele,
Iluziilor Morții,
care ne separă,

de Iluziile Amintirii,
Adevărului Absolut,
ce ruginește supusă,
pe țepii Cuvintelor,
spuse de Dumnezeul Iluzionist,
în prea mare grabă,
încât nici una,
dintre Zilele Creației,
nu a reușit să cuprindă,
în Inimile Sentimentelor,
Păcatele Originare,
care ne băteau prea repede,
Timpul răzbunător al Destinului,
care nu se va mai întoarce,
Niciodată.

15) Lacrima Zilei

De ce nu m-am regăsit,
niciodată,
în Lacrima Zilei?,
ce s-a scurs peste Destinul,
Iluziilor Morții noastre,
răvășite,
de Cimitirele de Întâlniri,
pe care le-au avut Privirile,
ale căror flăcări s-au stins,
iar tăciunii Sentimentelor,

au fost aruncați,
departe,
adânc,
în Frustrarea,
unor Iluzii ale Vieții,
unde nici un Dumnezeu,
pare să nu le mai recunoască,
Trecutul de jar,
al rugului de Inimi,
pe care am dansat,
ultimul nostru Legământ,
cu Iluzia Amintirii.

16) Rănit de Iluziile Amintirilor

Lasă-ți,
toate Zilele Iluziilor Morții,
ale Clipelor,
care nu te-au înțeles vreodată,
pe fața de masă,
a Coatelor unor Doruri,
răpite dintotdeauna,
de Timpul rănit,
de Iluziile Amintirilor,
ce nici acum,
după o Eternitate de Speranțe,
nu se mai pot spăla,
de Visele,

căzute din Paradisul,
Întâlnirii noastre,
pe fruntea Cimitirului de Gânduri,
unde părea,
că ne murea Moartea,
pentru totdeauna.

17) Pe Faleza Genelor

Te cred,
Lumină Divină a Lacrimii,
Destinului,
în care mi-am spălat Eternitatea,
de mine însumi,
pentru a te putea întâlni,
pe Faleza Genelor,
tuturor Strămoșilor Suferințelor,
care mi-au scris Istoria,
acestui Prezent al Amintirii,
unde există doar,
Oceanul fără de margini ai Ochilor,
Iluziilor unor Amintiri,
pe care sperăm,
să le răpim,
din zborul greu și apăsător al Apocalipsei,
pentru a deveni,
păstorii Eternității lor,
din care să ne făurim,

cărămizile unei Trăinicii,
care să nu se prăbușească niciodată,
în Cimitirul de Vise,
al unei Fericiri.

18) A nu ne profana Biserica Iubirii

Cu ce m-ai putea trăda,
în afară de Iluziile Amintirii?,
pe care le-am ascuns mereu,
în suspinele Sentimentelor,
care se ospătau înfometate,
cu Iluziile Morții,
în care credeam,
că ne va dărui Infinitul,
pe care nici unul,
nu-l doream ascuns,
într-o singură Clipă,
a Iluziei unei Fericiri,
pe care să o purtăm,
la gâtul Speranțelor,
de Sărbătorile nesfârșite ale Uitării,
din care am învățat,
să nu ne facem chip cioplit,
vreodată,
pentru a nu ne profana,
Biserica Iubirii,
la care încă ne mai închinăm,
Trecutul.

19) În căutarea Timpului pierdut

Zaruri risipite pe podeaua Promisiunilor,
înecate-n Ridurile unei Frustrări,
atât de pătimașe,
încât s-au risipit prin toate porturile,
Iluziilor Amintirilor,
unde te-aș fi putut întâlni,
Paradis al Zâmbetului unor Zori,
pe care se părea,
că nu-i voi înțelege niciodată,
atât erau de reci și indiferenți,
odată cu Ziua Iluziilor Morții,
pe care dacă le-am fi înțeles,
cu adevărat,
nu am fi devenit azi,
o poartă de Cimitir al Iluziilor Vieții,
care se deschide mereu,
în căutarea Timpului pierdut,
al unei Iubiri,
pe care Orizonturile Adevărului Absolut,
a călcat-o în tălpile de neatins,
ale Eternității.

20) Pe fruntea Sufletului

Cât de mult,
ar fi existat,
norii Ochilor Rătăcirii
dacă nu ar fi plouat cu lacrimile Depărtărilor,
înmugurind Dorul,
pe care l-am servit,
ca aperitiv la Iubirea,
pe care Dumnezeu nu ne-o mai purta,
de când a existat,
Iluzia Amintirii,
din care să ne luăm rația,
zilnică,
a Iluziilor Morții,
rănindu-ne toate barierele Nemuririi,
din Orizontul Surâsului naiv,
în care-mi voi îneca,
Viitorul,
pentru,
Totdeauna,
dăruindu-l Uitării.

21) Oricât de rănit ar fi

Și nici o Zi,
nu-mi va mai spune,

câte Iluzii de Amintiri,
mi-ai ars,
pe Ridurile Imaginației,
pe care ți le-aș fi dăruit în Noaptea,
în care ne-am fi ucis,
Nesfârșirea?

Lasă-mi Sângele Cerului,
să-mi atingă flăcările Zorilor,
care încă n-au apus,
prin Venele Remușcărilor,
ce încă mai ard,
zvăpăiate,
sperând că vom avea un Viitor,
oricât de rănit ar fi,
de Sentimentele,
lanțurilor reci,
din Respirațiile noastre,
ruginte,
de Uitare.

22) Să mor pe umerii Fericirii

Îmbătat de Lacrima,
Eternității,
am crezut că voi reuși,
să mor pe umerii Iluziilor Fericirii,
din care să-mi croiesc,

Mântuirea de mine însumi,
atunci când mă consideram,
Moarte.

Și nici măcar,
cavoul funerar,
al Iluziilor Amintirilor noastre,
nu mai reușea,
să ne treacă,
prin noroiul fără de Timp,
al Deșertăciunii,
unde ne încercam,
să ne învingem,
Iubirea,
pentru Adevărul Absolut,
pe care l-am părăsit,
fără să-i înțelegem vreodată,
Sensul.

23) La Festinul Iluziilor Morții

Lasă-mi să-mi storc,
Lacrima Existenței,
care te-a născut,
sărutându-ți,
Iluzia Amintirii,
unde Dumnezeu a încercat,
pentru prima dată,

să devină,
Adevăr Absolut,
al atingerilor,
din Nesfârșirea Sentimentelor,
atât de suave,
încât,
până și Orizontul Cuvântului,
care ne-a născut Lumea,
a început să suspine,
atunci când am crezut,
în Iluziile Vieții,
care au început să ningă cu Fericirea,
pe care o consumase Destinul,
la Festinul,
Iluziilor Morții.

24) Rigor Mortis

Urme pe care Moartea,
le-ar fi considerat Viață,
ne urmăresc Timpul,
în care ne-am ascuns,
de când ne-a murit,
Iluzia Amintirii,
pe care am mestecat-o,
în Ghicitorile Timpurilor,
care nu ne-au aflat niciodată,
Viitorul,

pe care ar fi trebuit să-l întâmpinăm,
la fel de viu,
precum de moartă,
ne era,
Ziua,
pe care tocmai o petrecusem,
în Cimitirul Zâmbetului tău,
care s-a răcit atât de mult,
încât a devenit,
acel Rigor Mortis,
al Iluziilor Vieții.

25) Nici o Zi nu mai poate

Nu știu dacă Lumea,
ar putea fi mai bună,
dacă Iluziile Morții,
ar fi mai înțelegătoare,
cu Iluziile Vieții,
pe care Eternitatea unui Dumnezeu,
le vede mai îndestulătoare,
cu Deșertăciunea,
căreia,
nici o Zi nu mai poate,
să-i mulțumească,
pentru,
Moartea din noi înșine,
oricât de mulțumiți am fi,

să ne scăpăm de rugurile Conștiințelor,
absolvite de Existență,
pentru Suferința,
care o ducem în spatele,
unui Timp,
al Nimănui.

26) Să nu-mi spui

Să nu-mi spui,
că ai rupt toate foile Destinului,
care era imprimat,
pe biletele noastre de Teatru ieftin,
al Iluziilor Vieții,
unde am fost invitați,
de Iluziile Morții,
să ne reculegem,
la Iluzia Amintirii,
care ne-ar fi atârnat lanțurile Iubirii,
la gâtul unui Dumnezeu,
pe care nici o Creație,
nu l-ar fi dorit,
de soț.

27) Icoana Sfinților Viselor

Știu că Stelele Disperării,
au iubit,
mai mult decât Viitorul,
Zilele noastre de naștere,
în care am murit,
fără să mai înțelegem vreodată,
ce înseamnă a iubi cu adevărat,
Iluzia Amintirii,
în care ne-am înecat fără să vrem,
Absolutul,
pe care-l credeam,
Undeva-Cândva,
Icoana Sfinților Viselor,
Gândurilor noastre,
pe care toate Bisericile Iubirii,
le-ar fi dorit,
în Sufletele Privirilor,
prin care ne pierdeam,
Iluziile Morții.

28) Toamnele Îndoielilor

Urme adânci de Iluzii ale Morții,
ne umbresc,

Ochii Cerurilor Străinului din noi,
ce ne-au căzut,
din părul Zâmbetului,
plin de Toamnele Îndoielilor,
în care ne-am înecat,
Iluzia Fericirii,
pe care am îngropat-o mai apoi,
în Cimitirul unei Întâlniri,
la care n-am mai fost,
nici unul dintre noi,
cu Inima Speranței,
fiind atât de ocupați,
cu Destinul,
care ne-a umilit și ucis,
Iluzia Amintirii,
pe care am fi plătit-o,
pentru totdeauna,
Dumnezeului Sfidării,
ce pare că ne-a născut,
fără a avea vreodată,
un plan și pentru Creația Sa.

29) Riduri

Lasă-mi Sentimentele arse,
de Apusurile,
Uitării,
pe care le-am aprins,

din carnea Orizonturilor,
unei Iluzii a Amintirii,
care am fi dorit,
să ne hrănească,
Iluzia Fericirii de a muri,
de noi înșine,
pierdută până și ea,
în Ridurile,
prin care se scurg fluviile,
atât de adânci,
ale Deșertăciunii,
Sângelui care ne-a răpus,
până și Genele Străbunilor,
care ar fi Iubit,
mai mult ca niciodată,
Viitorul Ochilor noștri,
părăsiți de propriul Trecut,
pentru a fi furați de o Istorie,
a Nimănui.

30) Viața unei Frustrări

Știam că ai să-mi arăți,
Iubirea de dincolo de Moartea,
Eternității,
în care ne-am regăsit Destinul.

Atât de rătăciți eram,
încât toate Cimitirele de Vise,
le consideram a fi Viețile Veșnice de Apoi,
ale Promisiunilor ruginite,
de Iluziile Amintirilor.

Și-atunci ne-am rupt,
de lanțurile Sângelui,
rănindu-i Genele cu noi Orizonturi,
pe care le-am fript,
spre a ne hrăni cu Trecutul,
unei Lumi,
a Iluziilor Morții,
din care ne clădim,
mereu,
Viața,
unei Frustrări.

31) Străbunii Șansei

S-au prelins,
Clipele Iluziilor Morții,
peste Ridurile plătite de Eternitate,
ca fiind Timpul unei Fericiri,
peste care,
Apusurile Disperării,
ar fi fost alungate,

de Ochii Orizonturilor,
unor Promisiuni,
pe care nu i-ar fi închis niciodată,
Minciuna,
Trupurilor de Vise,
pe care nu le-am fi atins,
la Sărbătoarea Zorilor,
unei Incertitudini,
din care ne-am făcut,
frânghii de Cer,
pe care să le legăm de gâtul Iubirii,
unde să ne spânzutrăm,
odată pentru totdeauna,
Viitorul,
în adâncurile Sângelui Genelor noastre,
pe care nici unul dintre Străbunii Șansei,
nu le-ar fi acceptat vreodată,
ca fiind Adevăr.

32) Căsnicia cu Iluziile Vieții mele

Sevă de iubire,
ruptă din Inima Trecutului,
spală-mi Existența Zâmbetului tău,
cu Iluzia Lanțului Fericirii,
pe care l-am rupt,
rănindu-mi Eternitatea,
ce mi-a dat frâu liber,

Iluziilor Morții,
pe care aș fi vrut să le vând,
la Piața Sufletului,
Iluziei Amintirii tale,
pe nimic,
dar nici unul dintre Destine,
nu a vrut să mi le cumpere,
pentru ți le dărui,
odată cu căsnicia,
Iluziilor Vieții mele,
care ți-ar fi lustruit,
Cimitirul propriilor tale Clipe.

33) Religia Iluziilor Amintirii

Rupe-mi eticheta Deșertăciunii,
până când vei ajunge,
la veneleAdevărului Absolut,
al unei Iubiri,
ce am plâns-o dincolo,
de Iluziile Vieții,
plătind-o cu vârf și îndesat,
Destinului,
pe care nici o școală,
a Dumnezeului acestei Lumi,
n-ar fi vrut să o primească,
atât de mult rău ar fi făcut,
Religiei Iluziilor Amintirii,

al cărei credincios eram,
până dincolo de Eternitatea,
Ochilor tăi,
dacă Bisericile Singurătății,
nu ar fi fărâmițat-o,
în nisipul unei clepsidre a Norocului,
pe care l-au jucat,
Cerurile Ridurilor unui Timp,
la masa festivă,
a Iluziilor Morții.

34) Sicriul Florilor de Gheață

Și aș fi plecat,
din mine însumi,
spre Sicriul,
Florilor de Gheață,
al Iluziei Amintirilor,
din care mi-am sculptat,
statuia unei Iubiri,
pe care și azi,
o țin în Frigiderul Gândurilor,
fiindu-mi teamă să-l deschid,
pentru a nu-mi topi Iluziile Amintirilor,
ce le-am cumpărat atât de scump,
cu Tot,
ce aveam mai important pe Lume:
Eternitatea Clipei,

pe care Nimeni,
n-ar fi vrut,
să ne-o vândă vreodată,
oricât de mult ne-am fi dorit să o regăsim,
în Urmele Pașilor,
pe care Respirația,
unui Sărut,
ar fi călcat-o,
pe pragurile Bisericii,
Privirilor noastre.

35) Peste Orizontul Eternității

Trage-mi o Palmă de Destin,
Peste Orizontul Eternității,
care ți-aș fi dăruit-o,
dacă n-am fi fost vânduți pe nimic,
în Piața Iluziilor Morții,
care ne-au legat,
de stâlpul Deșertăciunii,
Iluziilor unor Amintiri,
până când am învățat pe de rost,
ce avem de făcut,
în Lumea Iluziilor Vieții,
care ne plăteau fiecare Clipă Trecătoare,
cu amarul unei noi Zile,
care nu ne mai aparținea,
nouă,
niciodată.

36) Ochii Destinului tău

Ar putea exista,
vreo poveste mai frumoasă,
decât Ochii Destinului tău?,
pe care i-am admirat,
dincolo de Iluziile Morții,
care ne-au dat Întâlnire,
la colțul străzii Iluziei unei Fericiri,
care ne cerea mai mult,
decât am fi muncit,
pentru Iluziile Vieții,
întreaga noastră Existență,
pe care ne-am părăsit-o,
-neavând încotro-,
la stâlpul Infamiei,
pentru a fi cumpărată,
de un alt Destin,
mult mai bogat,
în Moarte,
decât eram noi.

37) Vagabonda

Rupe-mi fruntea Orizontului,
pe Ridurile adânci ale Reproșurilor,

unui Dumnezeu al Iubirii,
ce pare a ne fi scris,
Destinul,
încăierându-se,
cu Furtunile Iluziilor Vieții,
pe care, tocmai,
le salvase de la înec,
Surâsul Întâlnirii noastre,
care vagabonda,
pe căile Iluziei unei Amintiri,
în care ne-am fi dorit să rămânem,
îmbrățișându-ne Iluzia Fericirii,
fără să știm,
sau să reușim,
vreodată,
să o salvăm,
din brațele indiferente,
ale Iluziilor Morții.

38) La Obiecte Pierdute

Verighetă de jar,
a Zâmbetului unui Timp,
dat în căutare și acum,
la Obiecte Pierdute,
ne arzi Divinitatea,
Norilor din noi,
pentru a umbri Fericirea,

cu răcoarea Eternității tale,
izvorâtă din Zorii Sfinților,
pe care i-am uitat,
în ceașca însingurată de cafea,
atât de roasă de cioburile Gândurilor,
încât și acum,
ne mai taie,
Sângele Amintirilor,
în două părți egale,
care s-ar fi dorit,
a rămâne pentru Veșnicie,
Sufletul,
Nemuririi.

39) Mult mai bogate

Unde aș reuși să regăsesc,
dalta Eternității,
prin care ne-am sculptat Statuile Viselor,
în fața cărora ne întâlneam mereu,
Menirea,
fără să întârziem niciodată,
la ora de Iluzie a Fericirii,
până când,
printr-o suflare de Destin,
ne-am pierdut,
monedele Iluziilor unor Amintiri,
care s-ar fi dorit Eterne,
prin buzunarele Vieților noastre,

în care,
oricum bătea Vântul Deșertăciunii,
pe care-l strângeam fără să vrem,
crezând,
că vom reuși să cumpărăm,
cu toate Furtunile Sentimentelor lui,
cel puțin,
un sărut al Eternității,
care ne-a fost furat,
de Iluziile Morții,
mult mai bogate,
decât toate Speranțele noastre,
la un loc,
pe care le-am pierdut la masa Tăcerilor,
la care se ospăta,
Sângele Strămoșilor noștri,
pentru Totdeauna.

40) Clipa Iluziilor Morții

Înveșmântat,
în Cerul Destinului tău,
încerc să prind Orizontul Eternității,
pe fruntea Viitorului,
din care mi-am făurit,
scutul de a merge mai departe,
pe aripile Privirii,
pe care mi-ai încrustat-o,

cu tăișul cuțitului Inimii,
în sângele Amintirii,
care va curge mereu,
peste Clipa Iluziilor Morții,
prin care am cunoscut,
frumusețea Visului,
de a nu înțelege vreodată,
Sensul Iubirii,
pe care ți-o port.

41) Pentru un singur Sărut

Zorii de cremene,
încă mai scot scântei de Vise,
din Noaptea Surâsului,
în care ne-am pierdut,
Identitatea,
Iluziilor Vieții,
peste care am sărit,
înecându-ne în Iluzia Amintirii,
Pașilor ,
pe care nu-i mai făcea nici o Lacrimă,
în Cimitirul unor Promisiuni,
din care ne-am hrănit,
cu roua Iluziilor Morții,
până când,
am uitat,
odată pentru totdeauna,

cât de disperați eram,
pentru un singur Sărut,
al Iubirii.

42) Șanțuri și Gânduri

Ne-am născut,
pentru a săpa,
Șanțuri de Regrete,
în care să ne îngropăm,
gardurile Privirilor,
care se luptă,
în tranșeele unor Destine,
pentru a cuceri,
Cetatea Desăvârșirii,
ce pare asediată,
de mai bine de o Eternitate,
în carnea sângerândă,
a unui Apus al Sărutului,
în care ne-am pierdut,
virginitatea Iluziei Amintirii,
până când am căzut,
în brațele Cimitirului,
de Idei Preconcepute,
al Iluziilor Morții,
cărora am fost vânduți,
de către Destin,
încă înainte de a ne întâlni,
sub bolta unui Orizont al Vieții.

43) Luați de curentul năprasnic

Urme de țărmuri ale Privirilor pierdute,
încă mai străjuiesc,
Ridurile fluviilor Iluziilor de Amintiri,
ce-au curs,
printre stâncile ascuțite ale Întrebărilor,
care le-au tăiat elanul de a mai înfrunta,
cascadele unui timp sfidător și neiertător,
în care am căzut,
luați de curentul năprasnic,
al Iluziilor Fericirii,
din care am fi încercat undeva-cândva,
să ne zidim o casă,
a Eternității,
care a fost luată de apele Clipelor,
îndatorate Iluziilor Morții,
de îndată ce am privit în Ochii Lumii,
unde ni se îneca Viitorul,
prins între smârcurile Deșertăciunii,
unei Lacrimi,
pe care nici propriul ei Destin,
nu mai avea să o înțeleagă,
ca fiind,
Iubire.

44) La nasturii cămășii

Câte garduri împletim,
în părul Eternității,
pe care ar trebui să o purtăm,
la nasturii cămășii,
fiecărei Speranțe?,
din care ne făurim scut,
împotriva Iluziilor Morții,
pe care le lustruim fără să vrem,
până când devin Oglinda,
Sufletului unei Uitări,
în care ne privim fără să vrem,
chipul Deșertăciunii,
care ar fi trebuit să devină,
Iubire,
undeva – cândva,
într-o Existență a Nimănui.

45) Timp indiferent

Câte Urme ți-am cules,
în coșul Iluziei Amintirii,
nu știe nici Eternitatea,
pe care am ucis-o,
despărțindu-ne de noi înșine,

pe fruntea Rătăcirii,
în Ridurile căreia ne-am înecat,
Trecutul,
fără ca să-l mai putem salva vreodată,
în Lacrima unei Iubiri,
care și acum,
se scurge nepăsătoare,
prin venele neiertătoare,
ale Timpului indiferent.

46) Țărâna Inimii

Replici tăioase,
se luptă pe viață și moarte,
cu Destinul,
vândut Iluziilor Morții,
din care ne hrănim,
Iubirea,
unei Zile păcătoase,
care a ocolit Bisericile Viselor,
pentru a-și zidi în locul lor,
Privirea rece și indiferentă,
a Uitării,
pe care nici Timpul nu a mai înțeles-o,
la despărțirea de Iluzia Amintirii,
pe care am părăsit-o,
fără să ne dăm seama,
cât de mult am fi reușit să-L înțelegem,

pe Dumnezeul Iluziei Fericirii noastre,
chiar dacă se afla,
în Privirile pe care le-am pierdut,
atunci când s-au prăbușit,
în Țărâna Inimii,
unor Îndoieli,
ale Rătăcirilor noastre.

47) În așteptarea Focului Sacru

Bulgări de Vise,
cad peste Orizonturile,
apuse,
ale Amintirilor,
din care ne-am sculptat,
statuile unor Clipe,
reci și impersonale,
pe care nici o respirație a Iluziilor Morții,
oricât de fierbinte,
nu ar mai reuși,
să le încălzească îndeajuns,
Viitorul,
prăbușit în haosul ghețurilor,
unde se povestește,
că s-ar fi congelat,
trupul Iubirii,
în așteptarea Focului Sacru,
pe care l-am stins,

de teamă să nu ne ardem Iluzia Fericirii,
crezând în Destinul,
pe care l-am urmat,
până pe fața rece a Morții,
fără să ne întrebăm vreodată,
dacă ar fi meritat,
acest lucru.

48) Destine lovite

Zei decăzuți,
din drepturile Bisericilor Iluziilor Vieții,
stau prin cârciumile Timpurilor,
fără să mai reușească vreodată,
să se trezească din beția,
Iluziilor Morții,
din care și-au făurit,
armurile Deșertăciunilor necesare,
pentru a-și înfrunta,
Destinele lovite,
de Adevărul unei Iluzii a Fericirii,
pe care Lumea,
îl consideră a fi Viitorul,
Iubirii.

49) De gâtul Norocului

Zaruri ale Clipei Amintirii,
mutilate de Zilele perdante,
ale Așteptării,
unor numere câștigătoare,
care au fost ucise de ruleta stricată,
a Adevărului Absolut,
al unei Iubiri,
ce pare,
că nu mai reușise să învie,
de o Eternitate,
devenind piatra de moară a Destinului,
care s-a aruncat,
legată de gâtul Norocului,
în apele învolburate ale Iluziilor Vieții,
crezând că va reuși să învingă,
Moartea,
de noi înșine,
cei rămași pe drumurile fără de întoarcere,
ale Iluziilor Morții.

50) Cale prăfuită

Carnavaluri secate,
de roua unei Lumi,

în descompunere accentuată,
pe podelele sălilor de joc,
ale unui Cazionu al Deșertăciunii,
unde câștigă de fiecare dată,
Iluziile Morții,
atât de bogate în suferințe,
încât nici o Viață,
nu le poate sta,
în calea prăfuită a Compromisurilor,
cu Destinul,
Iluziilor Fericirii.

51) Iubire tatuată

Ziduri reci și pline de mucegaiul,
Iluziei unei Amintiri,
care a crescut indiferentă,
în puțina țărână,
scursă din peretele scorojit,
al Sufletului,
care încă caută orbecăind,
printre Iluziile Morții,
Iubirea,
tatuată cu Gratiile,
unor graffiti,
pe Lacrimile care ne despart,
de Iluzia Fericirii.

52) Inimă irosită

Câte stele,
să fi băut Dumnezeu,
încât beția Iubirii,
a devenit atât de mare,
încât întreaga Lume,
s-a înecat în Viitorul,
pe care-l considera,
că ar ascunde-o de Iluziile Morții,
în care ne-am rătăcit,
pentru a săruta Privirile Orizontului,
din Ochii de Furtună,
ai Oceanelor de Sânge,
pe care încă mai navigăm,
în derivă,
către un Necunoscut,
cuprins de Eternitatea Amintirii,
din Inima irosită,
Existenței,
Iluziilor unor Fericiri.

53) Ard

Zile de fum,
ard pe rugurile pline,

de jarul Sentimentelor,
ce-abia mai pâlpâie,
sub cenușa Lacrimilor,
care au ascuns,
undeva-cândva,
un întreg Ocean de Vise,
pe care navigau,
cele mai impunătoare corăbii,
ale Iluziei Fericirii,
cu velele Remușcărilor rănite,
în vântul fierbinte al Adevărului,
pentru a sfârși,
arse de Focul Sacru al Iluziilor Morții,
aprinse de Orizonturile Viitorului,
într-atât,
încât,
nici un Cuvânt nu mai era îndeajuns de ușor,
spre a pluti pe cerul de plumb,
al sufletelor noastre,
care încă,
ard de vii,
în cuptorul,
Iluziilor unor Amintiri.

54) Un nou testament

De câte ori,
ceasurile Eternității,

bat Clipele sfioase,
ale Iluziilor Vieții,
care nu vor să devină Eternitate?,
între ramele icoanelor,
unor Sentimente,
prinse de cuiele ruginite ale Norocului,
pe zidurile reci și umede,
ale unor biserici,
vândute Uitării,
prin care Sfinții Iluziei Amintirilor,
își duc traiul,
straniu și rigid,
de călugări care postesc într-una,
după,
Ochii tăi,
pentru care Dumnezeu,
ar fi trebuit să scrie,
un nou testament,
al Iubirii.

55) Ochii pierduți

Lanțuri de Iubiri ruginite,
încă mai leagă,
podurile palmelor unor Ceruri,
uitate de propriile lor suflete,
care au plouat,
peste țărâna unor Întâmplări,

pălmuindu-le cu Apa Vieții,
unor Iluzii ale Morții,
din care au înfrunzit,
Cimitirele de Promisiuni,
care s-au căsătorit cu Existența,
dând naștere,
Societății de Consum a Viselor Deșarte,
pe care nici un calendar,
al Iluziilor Fericirii,
nu o mai amintește,
în dreptul vreunei Zile,
a Cuvântului sfințit,
să nască Adevărul Absolut,
din Ochii pierduți,
ai Timpului rătăcit,
din noi înșine.

56) În debaraua unui Viitor

Câte felii de țărână,
mai rămân din Promisiunile noastre,
făurite de Cerul Privirilor,
al cărui Suflet,
nu poate fi întrupat niciodată,
în Sângele Apusurilor,
atât de singure și de reci,
încât ard și acum,
dăruindu-ne florile de gheață,

ale Iluziilor Amintirii,
pe care nu speram,
să le așezăm vreodată,
în vaza Destinului nostru,
prăfuit și aruncat,
în debaraua unui Viitor,
al Nimănui.

57) Cimitirul Destinului

Sicrie de Lacrimi,
așteaptă tăcute și resemnate,
coroanele de plumb topit,
ale Iluziilor unor Amintiri,
odată cu Neputința,
de a mai învia vreodată,
din Cimitirul Destinului,
care ne-a dăruit Despărțirea,
de noi înșine,
oferindu-ne o Lume,
pe care nici o Stea a Iubirii,
nu și-ar dori să cadă,
de teamă să nu rănească,
Cerul singur și trist,
al Iluziilor Fericirii.

58) Clipă goală și veștejită

Suntem,
un zbor al Vremurilor,
ce par părăsite,
de Timpul indiferent,
dar care ne cântărește cu precizie,
fiecare Amintire de plumb,
care cade greu și apăsător,
peste Zilele unor Aripi,
căzute din Cerurile Sufletelor,
decăzute,
până și din drepturile,
Iluziilor Fericirii,
tocmai în brațele,
Cimitirelor de Așteptări,
ale unei Învieri,
de Clipă goală și veștejită,
care nu ne va mai trece niciodată,
pragul,
unei Întâlniri.

59) Visând la Lumea de Apoi

De ce a făurit Dumnezeu,
o Lume a Gardurilor,

unde gratiile Cuvintelor de plumb,
devin Iluzie a unei Amintiri,
grele și apăsătoare,
care ne strivește,
Sufletul Viitorului,
răstignit pe rugul unor Vremuri,
care nu cred,
în Focul Sacru al Iluziilor Fericirii ,
unei Clipe,
din care ne-am fi sculptat chipul,
unei case neîngrădite de nici un Cimitir,
al Iluziilor Morții,
pe care Sângele Apusurilor din noi,
încă le mai spală,
visând,
la Lumea de Apoi.

60) Singură și plină de singurătate

Poduri de gheață,
rup Lacrimile Zilei,
în felii de Soare rece și nemilos,
care ne topește Eternitatea,
transformând-o în nori ai Despărțirii,
ce vor inunda cu ploile Timpului lor,
viitoarele Iluzii de Amintiri,
care se vor sinucide,
legate de gardurile meschine ale Uitării,

din care ne vom clădi,
respirația Anilor grei și indiferenți,
ai unei Tristeți,
pe care nici o Lume,
nu o va înțelege vreodată,
nici chiar atunci,
când ne va lumina palid,
trupurile Iluziilor Fericirii,
transformate acum,
într-o singură,
și plină de singurătate,
Stea Căzătoare,
care ne-a botezat pentru veșnicie,
Soarta.

61) Gheață amară

Lame de Vise,
sfredelesc trupurile ciopârțite ale Zilelor,
înecate-n Stelele alcoolice,
ale unui Univers,
unde Dumnezeul Iubirii,
doarme mort de beat,
pe sub mesele Galaxiilor de Speranțe,
care nu se mai vând pe nimic,
Iluziilor Morții,
ce devin din ce în ce mai veninoase,
cu propriile Cimitire,

din Sentimentele Dragostei noastre,
rece şi nepăsătoare,
cu urmele Despărțirilor,
pe care le vor acoperi,
cu Gheața Amară,
a Uitării,
din Pomul unei Cunoaşteri,
pe care nici o Iluzie a Vieții,
nu și-ar dori-o vreodată.

62) A cărui Zile oarbe

Spune-mi,
câte Iluzii de Amintiri,
își otrăvesc Eternitățile?,
pentru pașii tăi,
care-mi calcă nonșalanți,
Visele transformate,
în morminte ale Adevărurilor,
în care nici o Minciună a Privirii,
nu mai poate să creadă,
atât de gârbovit ne-a devenit Viitorul,
pe care undeva-cândva,
l-am fi vopsit în culorile Veșniciei,
din care nu am fi plecat niciodată,
pe căile rupte și mototolite,
ale Calendarului Iluziilor Fericirii,
a cărui Zile oarbe,

nici măcar nu-și mai pot citi,
numărul datei,
pe care o reprezintă,
care să le descompună,
în luni și ani și secole,
al unui Timp,
care nu va mai fi niciodată,
al nostru.

63) Singur și nerecunoscător

Regretele buchetelor florilor de gheață,
ne otrăvesc ferestrele Sufletelor,
și acum,
după ce ne-a murit,
întreaga Eternitate a Clipei,
pe care am ucis-o,
la stâlpul Infamiei,
aruncând cu pietrele Indiferenței,
scoase din râul unor Iluzii ale Vieții,
în care nu mai credeam,
dorindu-ne cu ardoare,
Iluziile Morții,
în care speram să ne putem adăposti,
Iubirea,
ce tocmai ne ardea pe rugul Pasiunii,
până când,
întreaga țărână din Cuvintele noastre,

s-a descompus,
rămânând doar Adevărul Absolut,
singur și nerecunoscător,
unor Iluzii ale Fericirii.

64) Zorii Viselor împlinite

Și dacă nu m-aș acoperi,
cu Cerul Inimii tale,
ce orologiu al Destinului,
mi-ar mai bătea ora exactă,
a Iluziilor Fericirii?,
amintindu-mi că trebuie să mă trezesc,
în Zorii Viselor împlinite,
din care ne-am sculptat,
întreaga Apă a Vieții,
pentru a ne aprinde Focul Sacru,
al Stelelor,
pe care ți le-am așezat,
în părul Zilelor,
și din ale cărui vâlvătăi,
ard și acum Iluziile Vieții,
în vatra,
Gândurilor noastre,
la care,
ne gătim din când în când,
împreună,
hrana Iluziilor Morții.

65) Cărămizi de Biserici

O Șansă este o Stea,
a cărei cădere,
se lovește năprasnic,
de tâmplele unui Destin,
al Nimănui,
din care Dumnezeu,
ar fi intenționat,
să-și confecționeze,
cărămizi de Biserici,
ale Iluziilor Vieții,
pe care să le așeze,
cu mare băgare de seamă,
prin Cimitirele Cuvintelor din noi,
care ne-ar fi devenit,
un alt Testament,
al Iluziilor Morții.

66) Stelele Destinelor noastre

Când Cerul va începe,
să-și scormonească Orizonturile,
cu unghiile Nesfârșirii,
până când va țâșni Sângele Apusurilor,
fermecate de Lumea,

săgeților din Cuvintele Iubirii,
pe care le-a găsit,
rătăcite la picioarele,
Libertății Iluziilor Morții,
atunci vor izvorî,
Lacrimile unui alt Testament,
dedicat unei Iubiri,
pe care Eternitatea,
le-o poartă Stelelor,
Destinelor noastre.

67) Căni de Vise din care să bem

Va reuși vreodată,
Inima Cerului din Ochii tăi,
să bată Norii simțămintelor,
într-atât de tare,
încât praful stelar din Sângele Iubirii,
să se ridice,
în slăvile Necuprinsului,
din care să ne sculptăm,
sensul propriei Existențe,
ce pare pierdută,
în labirinturile unor Iluzii ale Morții,
pe care încercăm să le traversăm,
făurindu-ne,
din țărâna trupurilor,
unor Lacrimi,

frământate pe roțile olarilor,
unor Sentimente,
Căni de Vise,
din care să bem însetați de Iubire,
Apa Eternității.

68) Sângele Testamentelor

Farmece,
prinse-n chingile Destinelor,
stau încremenite-n așteptarea,
noilor Iluzii ale Vieții,
pe care să le gătească,
la prânzul copios al Suferinței,
aflată din belșug,
pe ogoarele Iluziilor Morții,
acestei Lumi,
scăldate-n Sângele Testamentelor,
ce nu vor folosi decât Cimitirelor,
Pașilor desculți,
pe care i-am purtat în spinarea,
Cerului Sufletelor,
lăsate moștenire de un Dumnezeu,
al unei Stele,
care și azi pare a străluci,
pentru Ochii Nimănui.

69) Încă de Dinainte de Lume

Roți de Zile,
ce par a nu se mai învârti niciodată,
la Carul Mare al Stelelor,
Destinului nostru,
înecat în strălucirea unei galaxii,
pe care Durerea,
a descoperit-o,
încă de pe Vremurile,
de Dinainte de Lume,
când nici unul dintre noi,
nu eram nici măcar,
o fărâmă blestemată de Timp,
și însetată de Bisericile,
pe care Blasfemia le numește,
Iubire,
stau înțepenite-n,
Iluziile Morții,
Speranțelor,
de a primi în dar,
câte un Cimitir de Gânduri,
împachetat în dricurile negre,
ale Uitării,
care-și sapă necontenit,
cavourile reci,
ale Privirilor,
în Sufletele,
născute,
pentru Deșertăciune.

70) Un Sens al Nemuririi

Rănește-mi tâmplele Eternității,
pe care o respiră Steaua Norocului nostru,
dacă crezi că doar astfel,
vei reuși,
să ne părăsim Despărțirea,
de noi înșine,
care ne leagă,
de o Clipă rece și meschină,
a clovnilor unor Iubiri,
pe care nici un Adevăr,
pare a nu-i înțelege vreodată,
la colțul străzii,
Îndoielilor,
unde devin meschini,
când împart cu frenezie,
noi Zile goale,
din care speră,
să ne făurim,
un Sens al Nemuririi,
în care credeam,
undeva-cândva.

71) Atât de rar

Atunci când Lacrimile plâng,
atât de rar,
în brațele Cerului Secetei,
din venele Amintirilor,
pe care nici un Prezent,
nu le mai vor,
ca monedă de schimb a Iluziilor Morții,
am să te caut,
printre morminte de Vise,
până când am să găsesc Inima Stelei,
care a bătut,
undeva-cândva,
și pentru Eternitatea Iubirii noastre,
despre care mi-ar fi povestit Deșertăciunea,
că ar fi curs pe fluviile Ridurilor,
ce au inundat cu Durere,
masa îmbelșugată a unui Dumnezeu,
al Nimănui,
care ar fi părintele unei Creații,
răvășite de Absurdul,
din care am fost obligați,
să ne clădim Destinele,
Nimănui.

72) Gustul propriului Timp

Coșuri de Speranțe,
risipite pe Căile Deșertăciunilor,
își despletesc pletele nuielelor,
care-au devenit,
numerele sacre ale unor Zile,
pe care nici o salcie a Iubirii,
oricât de aplecată ar fi,
peste lacurile de sudoare ale Amintirilor,
nu mai poate număra,
valurile ramurilor căzute,
în Apa Iluziilor Vieții,
care ne spală trunchiurile Privirilor,
crescute într-o Clipă,
pe care nici o Lacrimă,
n-ar mai putea-o părăsi,
oricât de amar i-ar fi Gustul,
propriului Timp.

73) Pe aripile frânte

Regrete târzii,
se pierd,
în Noaptea Remușcărilor,
lovite de Cerul pustiu,

al Sentimentului,
pierdut,
pe aripile frânte,
ale unei Adrese șterse,
din cartea de telefoane,
ale unor Numere,
pentru care totul era banal și concret,
plătind facturile Pasiunilor,
cu șervețelele murdare de rujul Apusurilor,
pe care am văzut pentru ultima oară,
formele Urmelor Sărutului tău,
înlăcrimat,
care-mi ploua,
peste fața de masă,
a Inimii,
pierdute-n bucatele alese,
ale unui Viitor,
rece și gol,
pe care nu-l chemase Nimeni,
la Întâlnirea noastră,
cu Trecutul.

74) Cele Lumești

Câtă ceartă ne-au vândut,
Regretele Valurilor?,
care ne loveau țărmurile Simțămintelor,
cu Nesfârșirea Oceanului de Pasiuni,

pe care am fi vrut să navigăm,
fără a ajunge vreodată,
într-un port al Concluziilor,
din care să realizăm,
câte Răsărituri de Sentimente,
am parcurs,
în drumul nostru,
către un Cer al Infinitului,
de care nu eram conștienți,
că ne putea arde,
cu strălucirea Adevărului Absolut,
pe care n-am fi reușit să-l înțelegem niciodată,
oricât de mult ne-ar fi iubit,
Dumnezeul său,
care ne propovăduia Testamentul Despărțirii,
de Cele Lumești,
cărora noi eram convinși,
că le insuflam,
Lumina Divină a Iubirii.

75) Deșertăciune Absolută

Valuri desprinse,
din strălucirea unui Dumnezeu,
al Ființei,
pe care nu a înțeles-o niciodată,
făurindu-i,
Gratiile Păcatului Originar,

prin care să se certifice,
că suferințele,
sunt o necesitate și nu o greșeală,
atunci când străjuiesc cu măiestrie,
straiele preoțești,
ale unui Adevăr Oarecare,
spus din ce în ce mai șoptit,
pe la porțile ruginite,
ale Deșertăciunii Absolute.

76) Toate Valurile

Cât suflet să fi pus,
Divinitatea Străinului din noi,
în Stânca Destinului,
încât a reușit,
să-i înfrunte toate Valurile,
care ar fi sfărâmat-o,
de țărmurile Deșertăciunii,
spărgându-i clepsidra Iubirii,
în cioburi de Sentimente,
în care să ne tăiem venele Viselor,
până la ultima picătură de sânge,
al unor Zori,
în care să ne scăldăm,
înecându-ne,
Nemurirea,
ce ar fi adus o nouă Zi,
care nu ne mai aparținea.

77) Nesăbuință

Vremuri veștejite,
cad din pomul Destinului,
pentru a fi culese de Neantul,
pierdut prin Bisericile Viselor,
la care ne-am rugat,
Iluziilor Morții,
ca să poată fi fericite,
în Lumea de Apoi,
a Nesăbuinței,
din care ne-am împletit Icoanele Cimitirelor,
la care ne închinăm Timpul,
spre a fi îndeajuns de umilit,
înaintea altarelor de Pași grei și nehotărâți,
ai unor Religii,
pe care doar Sinucigașii,
le mai pot înțelege.

78) Un Nesfârșit al Iubirii

Aripi de promisiuni,
ard Simțămintele,
Lumii,
unor Priviri,
care au căzut,

în adâncurile Infernului,
din noi înșine,
lovindu-ne cu greutatea lor de plumb topit,
ale unor Întrebări,
pe care nu a reușit Nimeni până acum,
să le elibereze,
de Iluziile Morții,
de care sunt legate,
cu flăcările unor Iubiri imposibile,
născute din Eternitatea unui Univers,
pentru care și o singură Clipă,
înseamnă un Nesfârșit,
al Iubirii.

79) Coroane de Învingători

Statui de Zei,
sparte,
pe cimentul inert al Remușcărilor,
din care ne-am clădit,
coroanele de Învingători,
ale unor Eșecuri,
pentru care Religiile s-au luptat,
până la ultima fărâmă de Incertitudine,
arzând pe rugul Adevărului Absolut,
Ochii vrăjiți ai Cerului Sufletelor,
care ne-au fost date de către Destin,
a fi Simțăminte,

din care să ne clădim,
propriile Istorii,
ale căror cărămizi de Sentimente,
să le așezăm la soclurile catedralelor,
Iubirii.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986